

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6940/18

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט ד' מינץ

העותר: מיכאל בונפיטו

נגד

המשיבים: 1. פרקליטות המדינה
2. משטרת ישראל
3. משה בונפיטו
4. עו"ד צביקה מועלם
5. עו"ד ירון יטיב
6. הלל עוזר

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: עו"ד תמרה פלג
בשם המשיבות 1 ו-2: עו"ד סיון דגן
בשם המשיב 4: עו"ד צביקה מועלם
בשם המשיב 6: בעצמו

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. עתירה זו מכוונת נגד החלטת רשויות התביעה על סגירת תיק התלונה שהגיש העותר נגד המשיבים 3-6 מחמת התיישנות העבירות מושא התלונה.

2. ביום 2.2.2018 הגיש העותר תלונה בתחנת המשטרה באשקלון נגד המשיבים 3-6 בגין חשד לביצוע עבירות זיוף ומרמה שהתרחשו בשנת 2010 במסגרת עסקת מכר דירה. לטענת העותר התלונה הוגשה רק כעבור כ-8 שנים הואיל ואז נודע לו לראשונה על ביצוע העבירות, עת עסק באיסוף החומרים להגשת תביעה אזרחית נגד המשיב 3. בתום החקירה של התלונה הועבר התיק לפרקליטות מחוז דרום, אשר ביום 15.3.2018 החליטה שלא להוסיף לחקור בתלונה מן הטעם שהעבירות מושא התלונה התיישנו.

3. על החלטה זו הגיש העותר ערר, וביום 24.6.2018 נשלחה לעותר הודעה על החלטת המשנה לפרקליט המדינה לעניינים מיוחדים לדחות את הערר. במסגרת ההודעה צוין כי מאחר שעסקינן בחשד לעבירות מסוג עוון, המתיישנות לאחר 5 שנים מיום ביצוען, בהתאם להוראות סעיף 9(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), הרי שהעבירות מושא התלונה התיישנו עוד לפני מועד הגשת התלונה. לפיכך נדחה הערר.

4. נגד החלטה זו הוגשה העתירה. בעתירה נטען כי ההחלטה על דחיית הערר איננה סבירה, הואיל ומשעה שהעותר ידע באופן ממשי על ביצוע העבירות רק ביום 10.1.2018, חל החריג שבסעיף 7 לחוק ההתיישנות, התשי"ח-1958 (להלן: החוק ההתיישנות), ומשכך העבירות לא התיישנו.

5. בתגובתה המקדמית טענה המדינה כי דין העתירה להידחות על הסף בשל היעדר עילה להתערבות בשיקול דעת רשויות התביעה. בין היתר נטען כי הואיל והעבירות מושא התלונה הן עבירות מסוג עוון, הן התיישנו לאחר חמש שנים מיום ביצוען, קרי עוד בטרם הגשת התלונה. כן נטען כי הישענותו של העותר על הוראות חוק ההתיישנות איננה ברורה, שכן הוראות אלו מתייחסות להליכים אזרחיים ולא להליך הפלילי. על כן, הודגש כי לצורך ההחלטה על העמדה לדין פלילי, אין משמעות לטענת העותר כי גילה את האירועים מושא התלונה רק לאחרונה, והשאלה הרלוונטית היא חלוף הזמן מיום ביצוע העבירות, כלשון סעיף 9(א) לחסד"פ. כן נטען כי בהתאם להלכה הפסוקה מידת ההתערבות של בית משפט זה בשיקול דעת רשויות התביעה היא מצומצמת.

6. לאחר שעיינתי בעתירה ובתגובת המדינה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות על הסף.

7. העתירה אינה מצביעה על כל עילה המצדיקה את התערבותנו בהחלטת רשויות התביעה. השאלה בענייננו היא פשוטה ואינה מצריכה היזקקות להלכה בדבר אי התערבות בהחלטות התביעה. סעיף 9 לחסד"פ קובע כי אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו "מיום ביצועה" התקופות המנויות בסעיף, בהתאם לסיווג העבירה. תקופת התיישנות לעבירה מסוג עוון, שהן העבירות מושא התלונה, נקבעה לחמש שנים מיום ביצוע העבירה. אין חולק כי בענייננו חלפו יותר מ-5 שנים מיום ביצוע הנטען

של העבירות מושא תלונת העותר, וממילא העבירות התיישנו עוד בטרם הגשת התלונה על ידי העותר. ניסיון העותר להסתמך על חריגים להתיישנות מתחום דין ההתיישנות האזרחי אין בו ממש. הוראות חוק ההתיישנות אינן חלות על הליך פלילי אלא על תובענה ב"הליך אזרחי לפני בית משפט" (סעיף 1 לחוק ההתיישנות).

8. אשר על כן, העתירה נדחית על הסף. העותר יישא בהוצאות המשיבים 1-2 בסך 3,000 ₪.

ניתן היום, ד' בכסלו התשע"ט (12.11.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט